

Yıkıntılarının İçinde Umut ve Başka Bir Dünyanın Potansiyeli

Depremın üzerinden henüz 3 gün geçti. Deprem bölgelerinde insanlar çaresizce yakınlarını ya da değil, depremzedeleri çıkarmak için dondurucu soğuk ve felaketin getirdiği şok dalgası altında canlara ulaşmaya, onları kurtarmaya çalışıyorlar. **Her zaman enselerinde hissettikleri ''devlet'' ve onun ''heybetli gücü'' bu sefer yok.** Bu ülkeyi yönetenler ve onların ceberut devleti halkın yardımına koşmak şöyle dursun, halkın yardımına koşan devrimcileri, ilericileri, Kürtleri nasıl engelleyebilirsiniz derdinler. Olağanüstü hal ilan edildi ve sosyal medyaya sansür uygulandı. Özellikle Twitter, enkaz altında kalan insanların yer bildirdikleri ve yardım istedikleri bir ağa dönüşmüşken, rejim tarafından böylesi bir sansürün uygulanması insanları tekrar ve tekrar ölüme mahkum etmekten başka bir şey değildir. **İster burada isterse dünyanın başka bir yerinde olsun, bu sistemin ve onun devlet aygıtının görevi insanlığın temel çıkarlarını korumak değildir. Aksine bu sistemin varlığı insanı, doğayı ve üzerinde yaşayan canlıları sürekli olarak yaşamsal tehlikelere atar ve varoluşsal bir krizin eşiğine doğru çeker.**

Ancak sistemin tüm acımasızlığına, ceberutluğuna rağmen yalnız değiliz! Depremın hemen ardından dünyanın her bir yanında insanların yürekleri deprem bölgesindeki insanlar için atmaya başladı. Birbirini tanımayan insanlar, hatta Kürdistan'da Elbistan diye bir ilçenin varlığından dahi haberi olmayan insanlar, nasıl yardım edebiliriz diye harekete geçer oldular.

Dört bir yandan insanlar, sadece ekonomik olarak değil, aynı zamanda fiziki olarak da depremzedelere -ki bu aynı zamanda devletzede de demektir- yardımcı olmak için seferber oldular.

Binlerce doktor, hemşire, sağlıkçı hiçbir altyapı, hiçbir ekipman olmamasına rağmen, deprem bölgesine gittiler. Kızılay henüz yeni kan bağıışı çağrısında bulunmuşken on binlerce insan kan verme merkezlerine akın ettiler ve stokları doldurdular. Sosyal medyada ''yabancı kurtarma ekipleri için çevirmen arıyoruz'' çağrısından dakikalar sonrasında çevirmen dernekleri ''yeterince çevirmen bulduk'' diyebiliyorlar. Dünyanın çeşitli ülkelerinde ufak burslarla öğrenim görmeye çalışan öğrenciler harçlıklarından 40-50 Euro'da olsa deprem bölgelerine yolluyorlar. Milyar dolarlık şirketlerin CEO'ları görmezlik ve duymazlık içerisinde, ''ülkenin kalkınmasına'' devam ederken, bu şirketlerin 8500 TL (440 Euro) asgari ücretle çalışan işçileri kendi aralarında topladıkları paraları deprem bölgesine yolluyorlar. Bursa'da bir fabrikada işçiler 24 saat mesai yaparak depremzedeler için battaniye dikiyorlar. Doktorlar depremden hasar görmüş binalarda, artçı depremlerin yoğunluğu ve şiddetine rağmen insanları kurtarmaya devam ediyor. Her yaştan on binlerce insan deprem bölgesine yardım için gitmek istiyor. Ülkenin her bir köşesinde özellikle İstanbul, Ankara ve İzmir gibi büyük şehirlerde, her bir köşebaşında insanların kolilerle yardım noktalarına doğru ilerlediklerini görmek normal bir rutine dönüşmüş durumda. Deprem bölgesine gitmek üzere bir STK'nın önüne gelen kamyonu, jenerasyon, cinsiyet, cinsel eğilim fark etmeksizin insanların zincirler yaparak, ''kimliksiz'' bir şekilde, birlikte çabaladığını görüyorsunuz. 8 yaşındaki çocuk, deprem bölgesine topunu yolluyor. Bazı cesur ve vicdanlı insanların zaman zaman görevlilerin engellemelerine rağmen hasarlı binalara girerek hayvanları nasıl kurtardıklarına şahit oluyoruz. Taksiciler, otobüs şoförleri, kamyon şoförleri, depremzedelere yardımcı olabilmek için bu coğrafyanın her bir köşesinden harekete geçiyor. Depremin olduğu çevre illerde insanlar, sokakta kalanlar için evlerini açıyorlar. Bazı otel sahipleri, otellerini şimdiden turizme kapatmış ve depremzedelere seferber etmiş durumda. Büyük şehirlerdeki bazı gece kulübü sahipleri, ''eğlenemeye vakit'' yok diyerek, işletmelerini kapatıp deprem bölgelerine gidip enkaz çalışmalarına

katılıyor. Sanatçılar, oyuncular kültür dünyasının emekçileri sadece sosyal medyada değil, bizzat deprem bölgelerine giderek, yardım toplamak için elinden geleni yapıyorlar. **Yoldaşlarımız deprem bölgelerine erzak yollamak için gittikleri süpermarkette erzak alışverişi yaparken, onları hiç tanımayan insanların gücü oranında kendilerine para verdiklerini söylüyorlar.** Ve bir çocuk, 13 yaşında bir çocuk 2 gün sonra, yıkıntıların altından kuşu avucunda bir şekilde kurtuldu. Çocuk ölümün ağırlığına rağmen 2 gün boyunca kuşunu bırakmadı, birbirlerine tutunarak hayatta kaldırlar. Ve bu anlattıklarımız büyük resimden sadece birkaç çarpıcı karedir...

Bu sistemin sahipleri ve düşünürleri insanın ''özünde bencil'' olduğunu, ''rekabetin insan doğası'' olduğunu ve insan doğasının ''değişmez'' olduğunu sürekli ve sürekli biçimde pompalayıp dururlar. Bundan dolayı, insanlık için en uygun sistemin kapitalizm olduğunu ve kapitalist sistem için en uygun yönetimin ise demokrasi olduğu anlayışını savunurlar. Böylece ''özünde kötü'' olan, ''hırs'' sahibi olan insanların çeşitli yasalar tarafından sınırlandırılacağı, yasa karşısında herkesin eşit olacağını söylerler. Ama anlattıkları tamamen yanlıştır ve bir boyutuyla da şehir efsanesidir. **Yanlışlırlar çünkü;** Marks'ın da söylediği gibi **''insan doğası sürekli dönüşümün doğasıdır''**. İnsanlar farklı üretim biçimlerinde ve bunların doğurduğu farklı sosyal ilişkilerde başka türlü düşünür ve davranırlar. Sosyal ilişkiler ve bunların doğurduğu düşünceler toplumun üzerine bir dağ gibi düşer ve gücünü sürekli hissettirir. Fakat insanlar bir kere içinde yaşadığımız koşulların zorunluluk olmadığı bilincine varırlarsa, bilinçleri dönüşürse, maddi yaşamları da dönüşmeye başlar. 0 yüzden verili ve ''mutlak kötü'' bir insan doğası yoktur. **Şehir efsanesidir çünkü** dünya çapında işleyen kapitalist-emperyalist sistemin bizzat kendisi eşitsizlik üzerine kuruludur ve sürekli olarak bunu pompalar. Buna en basit örnek depremlerde en fazla zarar gören -tek değil- bölgelerin temel halk kitlelerinin yaşadığı bölgeler

olmasıdır. Yoksulluk içerisinde olan insanlar çaresizce yardım beklerken, üst sınıflar neredeyse sorun yaşamadan deprem bölgesinden uzaklaşabilir.

İnsanlar özleri itibarıyla kötü değildirler, insanları kötü eden koşullar vardır. Koşullar insanların düşünce biçimlerini, bakış açılarını ve fikirlerini dinamize eder ve sürekli olarak etkisi altına alır. Beri yandan ise aynı koşullar insanların bu dehşetengiz dünya sisteminin ve onun yol açtığı sonuçların gereksiz olduğunu ve bundan mutlak bir şekilde kurtulunması gerektiği zorunluluğunu ve bilincini de ortaya çıkarır.

Biraz vicdan sahibi olan herkes bugün seferber olmuş durumda. Bu seferberlik sadece bu ülkede değil, bu ülke sınırlarının dışına taşmış durumda. **İnsanlar sosyal medyada ‘‘takipçi kazanmak için’’ değil, canları kurtarmak ve depremzedelere yardımcı olmak için seferberlik halindeler.** Bu çaba, bu cüret, bu fedakarlık bugün yaraların sarılması için önemli olduğu gibi, bu dünyanın radikal bir temelde ve mutlaka değişmesi zorunluluğu açısından da güçlü bir potansiyeli barındırır.

İnsanlık için, bu dünya ve üzerinde yaşayan canlılar için bir umut, bilimsel bir umut var. Şayet insanlar, kendilerini hapseden bu kahredici siyasi atmosferin biraz dışına çıkarlarsa, günlük koşuşturmalarının, ‘‘boğulmalarının’’, kariyer planlamalarının, sosyal yalnızlaşmalarının ve kişisel ‘‘tükenmişliğin’’ kaçınılmaz ve mutlak olmadığını anlayabilirler. İnsanlar kendilerini değiştirerek bu dünyayı değiştirebilirler. İnsanlar devrim için değişip, bu koşulları devrim için dönüştürebilirler. Bilimsel bir umut temelinde, bu sistemi alaşağı edip, sömürünün ve baskının olmadığı bir dünya perspektifiyle Yeni Sosyalist Cumhuriyet’i inşa edebilirler. **İnsanlık buna mecbur ve muktedirdir. Evet bunu yapabiliriz, hem de şimdi!**